

Arrest

**nr. 107 455 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESPERS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 december 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 februari 2013.

1.3. Op 19 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Rodat (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U heeft een bachelor in de dierengeneeskunde. U verliet uw land van herkomst op 26 oktober 2012. Op 5 december 2012 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u met uw familie (uw ouders, twee broers en drie zussen) in het dorp Dewan Qala. Uw vader oefende lang geleden het beroep van leraar uit maar was wegens gezondheidsproblemen de laatste jaren niet meer actief. Uw oudste broer F.(...) en uw zus R.(...) zijn getrouwd. In 2007 begon u met uw studies dierengeneeskunde aan de universiteit van Nangarhar. Vooral tijdens uw laatste academiejaar, voor u afstudeerde in juni 2011, combineerde u uw reguliere studies met tal van andere extra-curriculaire opleidingen. Na het behalen van uw diploma begon u een dierenkliniek in de provincie Nuristan. Al gauw werd duidelijk dat er naast een dierendokter, in het dorp waar u door de plaatselijke 'malek' (dorpsoudste) N.(...) zo gastvrij werd binnengehaald, ook dringende nood was aan een vrouwelijke verpleegkundige. U overtuigde W.(...), de echtgenote van uw broer F.(...), ervan met u mee de allround kliniek uit te baten. Op 30 september 2011 sloeg het noodlot echter toe. In een aanval van geallieerden op talibanstellingen in de nabije bergen kwamen 12 talibs om het leven. Aangezien u tenslotte de nieuwkomer was in het Nuristaanse dorp vonden de taliban dat zij de schuld voor hun rampspoed gerust bij u konden leggen. Een neef van N.(...), die zich ook wat bezighield met talibanactiviteiten, maar die u, gezien uw goede relatie met zijn oom de malek, toch gunstig gezind was, waarschuwde u echter tijdig voor het op til zijnde onheil. U ontsnapte uit Nuristan bij nacht en ontij en vestigde zich weer in uw geboortedorp. U vond een baan in de overheidsdierenkliniek van het district Rodat en kon daar het daaropvolgende jaar ongestoord uw gevarieerde activiteiten ontplooiën. In oktober van 2012 leken de taliban u uiteindelijk terug op het spoor te zijn gekomen. Zij waren blijkbaar niet vergeten dat u in Nuristan aansprakelijk was gesteld voor hun nederlaag en brachten tot tweemaal toe een bezoek aan uw ouderlijk huis. Daar u er niet was lieten zij een brief achter. U vond voor enkele dagen onderdak bij W.(...) K.(...), uw oom aan moederszijde, terwijl een smokkelaar uw reis voorbereidde. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u verder naar België gereisd waar u op 5 december 2012 asiel aanvraagde. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging door de taliban vreest. Bovendien meent u te weten dat uw broer F.(...) werd ontvoerd door hen.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara, afgeleverd 1384 Afghaanse kalender (AK) (2005 Gregoriaanse kalender (GK)); de taskara van uw vader; de taskara van uw schoonzus W.(...); uw diploma van Nangarhar Universiteit; een attest van een Engelse taalcursus; een attest van een computercursus; een attest van een praktijkopleiding parasitologie georganiseerd door Amerikanen; een attest van een opleiding dierengeneeskunde georganiseerd door Amerikanen; een kopie van een werkpermit; een appreciatiebrief van uw werkgever in Rodat; een attest van een opleiding tuinbouw; een attest van een vrouwenrechtenseminarie; een attest van deelname aan een politieportevenement; een bevestigingsbrief van uw activiteiten voor het departement landbouw van Nangarhar; een tewerkstellingsbrief van het Ministerie van Landbouw; een scriptie over malaria bij mensen; een kopie van het voorlopig attest van de universiteit van Nangarhar; een originele, ongedateerde talibandreigbrief; een klachtenbrief van het district Rodat ter bevestiging van uw problemen en ten slotte een bundel foto's waarop u herkenbaar bent in verschillende omstandigheden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de dreiging van de taliban die u, naar eigen zeggen, boven het hoofd hangt. U slaagt er immers allerminst in een geloofwaardig beeld te schetsen van uw werkzaamheden in Nuristan, die nochtans, volgens uw eigen verklaringen, aan de basis liggen van uw vrees voor vervolging door hen. Zo komt uit uw spontaan relaas tijdens het gehoor op het CGVS een versie van bepaalde gebeurtenissen naar voren die fundamenteel verschillend is van de neerslag van uw relaas tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op het CGVS herinnert u zich met name dat de schoondochter van malek N.(...) "ziek was", dat u haar, aangezien u slechts een dierenarts was, niet kon helpen, dat u vervolgens een familielid (dokter) contacteerde die u wat "namen van medicijnen" gaf en dat de vrouw die ten slotte "de volgende dag innam", waarna ze verder "OK was" (zie gehoorverslag CGVS, dd.08/02/2013, p.12). Op de DVZ daarentegen had u nadrukkelijk verklaard dat "de schoondochter moest bevallen", en dat u haar, "daar er geen dokters waren, hielp bij haar bevalling" (zie vragenlijst DVZ, dd.14/12/2012, p.4). Dit is een flagrante tegenstrijdigheid. Wanneer het Commissariaat-generaal u confronteert met deze tegenspraak, lijkt u weliswaar, en trouwens verbluffend snel, te willen meegaan met de versie van de bevalling, maar reduceert u uw eigen rol in het verhaal toch louter tot het "opschrijven en doorgeven van de namen van medicijnen" (CGVS, p.13). Doorggevraagd over welke medicijnen het dan wel ging, moet u het antwoord schuldig blijven, en even later blijkt - nog verrassender - dat u zelfs het meisje niet gezien had en dat u zelfs haar naam niet kent. U doet ten slotte nog een wanhopige poging uw verhaal met enige geloofwaardigheid te bekleden en voegt nog toe dat de vrouw "aan het duwen was", dat "de baby vast zat", en dat na het nemen van de medicamenten "de problemen waren opgelost" en "de baby kon komen" (CGVS, p.14). Een dergelijke gang van zaken houdt hoegenaamd geen steek en er kan bijgevolg niet het minste geloof aan worden gehecht. Dat de ganse episode uit uw leven die zich zogenaamd in Nuristan heeft afgespeeld bezwaarlijk als authentiek kan worden beschouwd blijkt voorts nog uit een andere vaststelling. Zo geeft u aan dat u onderdak vond, en terstond uw kliniek opzette, in de bazaar van het dorp Moom Kalay en preciseert u even later dat dit dorp zich in het district Wama situeert (CGVS, p.12 en p.13). Uit onze informatie, waarvan kopie in het administratief dossier, blijkt nochtans ontegensprekelijk dat dit dorp zich allerminst in het district Wama, maar in het district Parun van de provincie Nuristan bevindt. De vaststelling dat u, die nochtans onder de vleugels van de dorpsoudste - toch iemand die dient te weten in welk district zijn dorp zich bevindt - werd genomen, hiervan niet beter op de hoogte blijkt, versterkt alleen maar bovenstaand vermoeden, namelijk dat u nooit in Nuristan gewoond, laat staan gewerkt heeft. Daar uw aanhoudende problemen met de taliban, naar eigen zeggen (CGVS, p.8, p.12 en p.14), louter hun oorsprong hebben in uw verblijf en activiteiten in Nuristan, kan met andere woorden, met inachtneming van bovenstaande argumentatie, geen enkel geloof worden gehecht aan uw vrees voor vervolging door deze partij. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat uw relaas zelf, los van het feit dat het zich zogenaamd in Nuristan afspeelde, quod non, op zich nauwelijks aannemelijk klinkt. U wil het Commissariaat-generaal immers doen geloven dat de taliban, louter "omdat u een vreemde was in de regio" (CGVS, p.14), maar ondanks het feit dat u een gunsteling was van een lokale malek en diens neef die zelf bij de taliban was, u de schuld in de schoenen wilden schuiven voor een nederlaag geleden in de bergen, onder een aanval van Amerikanen, waarbij twaalf van hun broeders om het leven waren gekomen (CGVS, p.12 en p.14). Zoals aangehaald kan u zelf, behalve het feit dat u 'een vreemde' was, en uiteraard volkomen terecht, geen reden bedenken waarom de taliban u van een dergelijke zwaarwegende spionagedaad zou willen verdenken (CGVS, p.14). In verband met de dreigbrief van de taliban (zie stuk 18) doet u bovendien uiteen dat deze werd afgeleverd bij uw familie thuis in Rodat, enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan op 5 aqrab 1391 AK (26 oktober 2012 GK), waarna u uw toevlucht zocht bij uw oom W.(...) K.(...) en niet meer naar huis terugkeerde (CGVS, p.7, p.8, p.12 en p.16). De bewering dat de taliban u meer dan een jaar na hun nederlaag in Nuristan, op 8 mizan 1390 AK (30 september 2011 GK) (CGVS, p.14), een bezoekje zouden zijn komen brengen in het district Rodat (provincie Nangarhar) en ter bevestiging hiervan een brief zouden hebben achterlaten bij uw familie, voegt verder toe bij de algemene ongeloofwaardigheid van het ganse relaas. Hierbij kan worden opgemerkt dat deze vaststelling meteen ook de authenticiteit van de dreigbrief onderuit haalt. Dat u overigens niet eens zeker weet of er al dan niet een datum op vermeld staat past volkomen in deze redenering (CGVS, p.7).

Ten slotte doen tal van andere tekortkomingen doorheen het gehoor ernstige vraagtekens rijzen bij uw vermeende opleiding tot dierenarts en bij de talrijke attesten en diploma's die u ter staving

hiervan en van andere cursussen aanbrengt. Zo verklaart u uw studies aan de universiteit van Nangarhar te zijn begonnen in 1386 AK (2007 GK) en die te hebben beëindigd in jauza 1390 AK (juni 2011 GK), dus vier jaar later, maar voegt u er nietsvermoedend aan toe “vijf jaar te hebben gestudeerd” (CGVS, p.4 en p.6). Dit is opmerkelijk. Over uw thesis, die overigens als titel “malaria bij mensen” (CGVS, p.3 en stuk 16) heeft – op zich vreemd voor een opleiding dierengeneeskunde – wil u kwijt dat u die niet zelf heeft getypt, daar u zelf geen computer had, maar dat een vriend dit gratis voor u heeft gedaan (CGVS, p.4). Dit klinkt evenmin plausibel. Verder houdt u vol zich tijdens de computeropleiding te hebben gebogen over de Microsoft Office versies 2007 en 2011 (CGVS, p.4), bewering die wordt tegengesproken door het attest waarop Microsoft Office 2003/2007 wordt vermeld (zie stuk 6). Ook over de opleiding parasitologie die werd georganiseerd onder auspiciën van de PRT van Laghman slaat u de bal danig mis. U beweert dat deze plaatsvond in 1390 AK (2011 GK) en bevestigt dit door te preciseren dat het in uw laatste jaar van de universiteit was (CGVS, p.4 – 5). De vaststelling daarom dat op het attest de maand januari 2010 – logischerwijs zat u toen volop in uw vóórlaatste jaar universiteit – staat vermeld (zie stuk 7), doet, ondanks het feit dat u er nochtans bijkomende details én foto’s kan over aanreiken (CGVS, p.3 en p.5), de geloofwaardigheid ervan volkomen wankelen. Verder kan ook hoegenaamd geen geloof worden gehecht aan uw zogenaamde activiteiten als vrouwenrechtenactivist, voor welke u nochtans een tiendaagse opleiding volgde, gestaafd door een attest (zie stuk 12). Het is met name eigenaardig dat u, hoewel u met de maleks ging praten over dit heikel thema en u dus redelijkerwijs toch praktische informatie diende mee te geven, geen enkele vrouwenrechtenorganisatie in Jalalabad bij naam kan noemen (CGVS, p.6). Bovendien weet u blijkbaar niet meer wanneer u deze belangrijke cursus bijwoonde (CGVS, p.7). Ten slotte is het veelzeggend dat u, hoewel u meer dan een jaar voor het landbouwdepartement in Rodat heeft gewerkt (CGVS, p.6 en p.7), desalniettemin de naam van uw eigen voogdijminister, de minister van landbouw, niet blijkt te kennen (CGVS, p.5). Tegen de achtergrond van bovenstaande argumentatie kan dus ook geen geloof worden gehecht aan de één jaar durende dienstbetrekking bij het overheidsdepartement van landbouw in uw district Rodat (CGVS, p.6 en p.7), en dus bijgevolg evenmin aan een eventuele vrees voor vervolging vanwege deze vermeende activiteiten.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

U legt geen enkel document voor dat bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. De taskara’s van uzelf en van uw familieleden bevestigen enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. Bij enkele van de talrijke attesten en diploma’s, alsook bij de dreigbrief van de taliban werden reeds uitgebreid vraagtekens geplaatst in de argumentatie van deze beslissing. Bij de overblijvende stukken dient opgemerkt dat documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag enkel als bewijs kunnen worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen. De brief van het districtshuis werd aangevraagd door uw vader toen u al in België was (CGVS, p.8), wat er meteen een gesolliciteerd karakter aan verleent, en hem dus alle bewijskracht ontnemt. De foto’s tonen u weliswaar in allerhande situaties en met allerlei Afghaanse en buitenlandse personen, maar er wordt objectief beschouwd geen enkel fundamenteel verband gelegd met een eventuele vrees voor vervolging. Het is immers niet uitgesloten dat u heeft deelgenomen aan één of meerdere seminaries voor kandidaten met interesse voor dierenbehandeling, maar in het kader van deze beslissing staven deze foto’s allerminst uw relaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit het district Rodat (provincie Nangarhar) dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden

opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Rodat te ontlopen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u naast uw moedertaal Pashtu ook een goede kennis heeft van het Dari en het Engels (CGVS, p.10) en lijdt het verder geen twijfel dat u geschoold bent. Het algemene ontwikkelingsniveau en de scherpste van geest die u tentoonspreidt gedurende het gehoor, en die u kennelijk toelieten op foto's te verschijnen naast onder anderen Amerikanen, lijken dit alvast aan te tonen. De vaststellingen bovendien dat uw oom W.(...) K.(...) er samen met de smokkelaar op drie dagen tijd in slaagde voor het nodige geld en een paspoort te zorgen (CGVS, p.16), dat uw ouders over een tiental jéribes grond kunnen beschikken (CGVS, p.9) en dat een neef van u het zich kan veroorloven in Londen te studeren (zie verklaring DVZ, dd.14/12/2012, p.7), schetsen daarnaast het beeld van een allesbehalve onbemiddelde familie. In dit opzicht, en met deze doorlichting in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn elders een nieuw leven te beginnen. Bovendien bevindt het district Rodat zich op amper twintig à dertig kilometer van de stad Jalalabad en kan er bijgevolg geen twijfel over bestaan dat u vertrouwd bent met het reilen en zeilen in deze stad. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Rodat te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker houdt eerst een korte theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en formuleert vervolgens volgende grieven:

“Wat betreft het asiel: risicoprofiel

1.Het CGVS weigert ten eerste geloof te hechten aan de dreiging van de taliban die verzoeker boven het hoofd hangt, omdat men zijn werkzaamheden in Nuristan niet willen geloven. Het CGVS baseert zich daarvoor op twee vaststellingen.

1.1 Ten eerste zou er sprake zijn van een ‘fundamenteel verschil’ of nog, een ‘flagrante tegenstrijdigheid’, tussen zijn verklaringen op DVZ en zijn verklaringen tijdens het interview op het CGVS, aangaande verzoekers rol bij de bevalling van de schoondochter van malek Niamatullah. Het Commissariaat vindt dat er sprake is van een flagrante tegenstrijdigheid daar waar verzoeker op DVZ sprak van een moeilijke bevalling waarbij zijn hulp werd ingeschakeld, terwijl hij op het CGVS stelt dat zij ziek was en dat hij haar niet kon helpen omdat hij slechts dierenarts was, maar dat hij een dokter (zijn neef) contacteerde die de juiste medicijnen voorschreef. Verzoeker vraagt zich af in welke zin hier sprake kan zijn van een ‘flagrante tegenstrijdigheid’. Hij merkt op dat hij op het DVZ interview zeer beknopt moest antwoorden en dat hij ook op het CGVS verklaard heeft dat hij haar hielp bij de bevalling, zij het onrechtstreeks door een familie-lid arts te contacteren die hem kon vertellen welke medicijnen en behandeling nodig was. Vervolgens meent het CGVS na verzoeker te hebben geconfronteerd met deze vermeende tegenstrijdigheid, nog meer overtuigd te zijn van haar standpunt. Verzoeker zou ‘verbluffend snel meegegaan zijn met de versie van de bevalling’. Verzoeker heeft echter nooit een andere versie voorgehouden dan ‘de versie van de bevalling’. Verzoeker zou bovendien zijn eigen rol in het verhaal nadien pas gereduceerd hebben tot ‘het opschrijven en doorgeven van de namen van medicijnen’. Verzoeker heeft in zijn verklaringen voor DVZ nooit zijn rol willen vergroten. Integendeel hij merkte toen reeds op dat een vrouwelijke arts nodig was. In zijn cultuur mag een man hoe dan ook niet assisteren bij een vrouw die bevalt. Dit neemt niet weg dat hij onrechtstreeks hulp kon bieden. Bovendien heeft verzoeker zijn rol niet willen reduceren met deze bewoordingen, maar willen specificeren wat zijn rol juist was bij de bevalling, omdat het CGVS klaarblijkelijk dacht dat hij zelf de bevalling had bijgewoond. Dat verzoeker zich de naam van deze medicijnen niet meer herinnert kan hem vanzelfsprekend niet worden verweten. Het was zijn dokter / neef die hem aan de hand van de symptomen die hij beschreef kon vertellen welke medicatie nodig was, maar verzoeker is en blijft een dierenarts, geen dokter of gynaecoloog. Dat verzoeker het meisje nooit gezien heeft, is helemaal niet verassend daar, zoals reeds opgemerkt, mannen geen bevalling mogen begeleiden in zijn cultuur. Dat het CGVS tot slot spreekt van ‘een wanhopige poging uw verhaal met enige geloofwaardigheid te bekleden’ is totaal misplaatst. Verzoeker antwoordde gewoon op de vraag die hem gesteld werd, omdat het CGVS blijkbaar niet begreep hoe verzoeker de problemen over de telefoon aan zijn dokter neef kon uitleggen. Voor de goede orde worden deze passages hieronder weergegeven, om aan te tonen dat er alles behalve sprake is van tegenstrijdige verklaringen, doch dat het CGVS als het ware op zoek gaat naar een tegenstrijdigheid: Op het DVZ interview stelde verzoeker (p.4): “Op een dag was de schoondochter ziek en moest bevallen. Er zijn geen dokters en hielp haar met bevalling. Ik ging nadien naar huis. Niamatullah vroeg mij om een vrouwelijke arts mee te brengen (...)” Op het CGVS interview ging het hierover als volgt (p. 12-14): “ (...) na ongeveer een maand was de schoondochter van Malek Niamatullah ziek en dus kwam bij voor hulp. Hij kwam bij mij maar aangezien ik een dierenarts was kon ik hem niet helpen. Ik belde m’n neef, de zoon van mijn oom aan moederszijde, een andere oom, en die heette Dr. A. W., voor raad en hij gaf me de medicijnen en ik schreef die op. Niamatullah stuurde z’n neef om de medicijnen te kopen. De volgende dag nam ze de medicijnen en ze was OK. (...) -In het eerste interview zei u dat u hielp

met de bevalling van de schoondochter van Niamatullah? Het is waar dat de schoondochter zwanger was, en dat er een bevalling was, en dat er problemen waren. Maar ik heb enkel de namen van medicijnen opgeschreven en doorgegeven. -Welke medicijnen waren dat dan? Ik herinner me de namen niet meer. Er waren pillen en injecties, maar ik weet het niet meer. - Wat was haar probleem dan eigenlijk? Ik weet het niet. Ik heb het meisje zelfs niet gezien. Ze had pijn of zo, maar de baby was nog niet gekomen. Nadat ze de medicamenten had genomen waren de problemen opgelost en kon de baby komen.-Hoe kon u dan de problemen over de telefoon uitleggen? Ik legde aan mijn neef uit wat de malek me zei, dat ze aan het duwen was, maar dat de baby niet kwam en dat heb ik uitgelegd. -Hoe heette het meisje trouwens? Ik weet dat niet -Het meisje was dus aan het bevallen toen u belde? Ja er waren complicaties en de baby zat vast -Maar u herinnert zich niet welk medicijn moest worden toegediend? Nee, ik herinner me dat niet. Het is lang geleden.”

1.2 Ten tweede zou het CGVS hebben vastgesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoeker stelt, het dorp Moom Kalay zich in het district Parun van de provincie Nuristan bevindt en niet in het district Wama.

Het CGVS baseert zich daarvoor uit informatie in het administratief dossier. Verzoeker merkt evenwel op dat hij niet met deze vaststelling werd geconfronteerd tijdens zijn interview, zodat het in de beslissing niet voor het eerst mag worden opgeworpen en tegen hem worden gebruikt. Indien hij hiermee zou zijn geconfronteerd, had verzoeker gewezen op het feit dat het district Parun territorium heeft verloren van het district Wama in 2004, waaronder het dorp Moom Kalay en dat Parun en Wama nog door elkaar worden gebruikt. Parun is recentelijk aan het opkomen als het administratieve centrum en enige stad in de bergachtige en rurale provincie.

1.3 Louter op basis van deze vermeende tegenstrijdige verklaring en vermeende foutieve situering van het dorp verzoekers hele levensperiode in Nuristan in vraag stellen, is totaal wel zeer kort door de bocht.

Enkel op basis van deze twee vermeende vaststellingen besluit het CGVS dat verzoeker zijn verblijf en activiteiten in Nuristan heeft verzonnen en daar nooit gewoond en gewerkt heeft, zodat ook de problemen met de Taliban, die immers daar begonnen, niet waar zouden zijn. Dit kan bezwaarlijk als een grondig onderzoek van verzoekers asielrelaas worden opgevat. Te meer omdat verzoeker tal van documenten en foto's neerlegt die zijn verblijf en werkzaamheden in Nuristan bewijzen.

1.4 Ondergeschikt (volledigheidshalve) vindt het CGVS het niet aannemelijk dat de Taliban hem louter omdat hij een vreemde was viseerden in de regio als de aansprakelijke spion die achter de aanslag zat.

Nochtans gaf verzoeker nog een andere reden op toen hem werd gevraagd waarom ze hem viseerden (p. 14): “En omdat ik een kliniek had geopend en dan kwam ook m'n schoonzus en ze hielp vrouwen in de regio. Daarom verdenkten ze ons misschien omdat het dan het incident gebeurde.” Bovendien heeft verzoeker ook gesteld dat de Taliban op de hoogte waren van zijn diploma's en opleidingen gevolgd bij de Amerikanen (zijn diploma's en certificaten hingen op in zijn kliniek). De reden waarom de Taliban hem als nieuwkomer verdachten ligt voor de hand gelet op zijn risicoprofiel (cf. infra). Dat de Taliban hem een jaar later in zijn herkomstprovincie in Rodat terug op het spoor zijn gekomen hoeft niet te verbazen, gelet op de sterke implanting en het grote netwerk van de Taliban in beide oostelijke provincies. De originele dreigbrief wordt door het CGVS afgedaan als niet authentiek, terwijl dit nochtans een origineel exemplaar betreft. Verzoeker wijst er tot slot op dat overeenkomstig artikel 48/3 §5 van de Vreemdelingenwet dat het niet ter zake doet of hij in werkelijkheid de kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging, aangezien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging werden toegeschreven.

2.

2.1 Ten tweede stelt het CGVS de **opleidingen** van verzoeker in vraag. Over zijn studies zou er een onduidelijkheid zijn in verband met het aantal jaren. Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijke vijf jaar heeft gestudeerd. Dat hij verklaarde zijn studies in 1386 (2007) begonnen te zijn, kan evenzeer een vergissing zijn of er gewoon op wijzen dat zij eerste studiejaar eindigde in 2007 maar al begon in 2006.

Het CGVS trekt zijn opleiding dierengeneeskunde in twijfel doch betwist nergens de authenticiteit van zijn diploma. Bovendien werden hem tijdens het interview tal van vragen gesteld over het verzorgen van dieren en over parasieten. Vragen die door een leek onmogelijk beantwoord kunnen

worden. Het is dan ook niet redelijk om zijn studie in twijfel te trekken op basis van een vermeende vergissing over het aantal studie jaren. In verband met zijn thesis zou het vreemd zijn dat deze over malaria bij mensen handelt. Daar merkt verzoeker op dat hij een onderwerp moest kiezen dat tegelijk dicht bij de gezondheidszorg van de mens staat. Dat zijn thesis door een vriend werd getypt daar hij geen computer had, is bovendien perfect aannemelijk. Wat betreft zijn computeropleiding zou er een onduidelijkheid zijn over de exacte versies van Microsoft Office die hij er heeft bestudeerd. Dit kan hoegenaamd niet doorslaggevend zijn. Ook de opleiding parasitologie, georganiseerd door de Amerikanen, zou hij foutief hebben gesitueerd in de tijd. Daar staat tegenover dat hij er een attest van heeft waarvan de authenticiteit niet in twijfel wordt getrokken en de foto's. Het CGVS weigert evenzeer geloof te hechten aan verzoekers deelname aan een vrouwenrechtenseminarie omdat hij geen organisaties kan opnoemen in Jalalabad. Verzoeker kon nochtans zeer goed uiteenzetten wat hij dan wel op deze seminaries had opgestoken en wat hij er daarna mee gedaan heeft. Ook zijn werkzaamheden voor het Ministerie van Landbouw worden door het CGVS in twijfel getrokken omdat hij de minister van landbouw niet bij naam kan noemen. Verzoeker kon nochtans andere personen van het departement wel bij naam noemen. Deze (vermeende) vergissingen, gebaseerd op een zeer summiere motivering, wegen niet op tegen de uit gebreide verklaringen van verzoeker tijdens het interview, alsook de documenten (attesten en foto's) die hij voorlegt.

2.2 Verder op, in verband met de talrijke documenten die verzoeker voorlegde, spreekt het CGVS haar eigen vaststellingen in verband met de door verzoeker gevolgde opleidingen bovendien tegen door het volgende te stellen (eigen onderlijning): "De foto's tonen u weliswaar in allerhande situaties en met allerlei Afghaanse en buitenlandse personen (...) Het is immers niet uitgesloten dat u heeft deelgenomen aan één of meerdere seminaries voor kandidaten met interesse voor dierenbehandeling, maar in het kader van deze beslissing staven deze foto's allerminst uw relaas." Verzoeker wijst bovendien op de laatste zinsnede: in het kader van welke beslissing zouden de foto's zijn relaas dan wel staven? Erkent het CGVS met andere woorden dat zijn foto's zijn relaas wel staven, maar om een onbekende reden niet in het kader van zijn asielprocedure? Dit kan bezwaarlijk als een afdoende motivering worden beschouwd. Tegelijk erkent het CGVS verder op in de beslissing dat verzoeker blijkt geeft een intellectueel man te zijn die samenwerkte met de Amerikanen: "Het algemene ontwikkelingsniveau en de scherpte van geest die u tentoonspreidt gedurende het gehoor, en die u kennelijk toelieten op foto's te verschijnen naast onder anderen Amerikanen, lijken dit alvast aan te tonen." Verzoeker vraagt zich af waarom dit wel in rekening wordt genomen om een intern vluchtalternatief te kunnen verantwoorden (cf. infra), doch niet om zijn asiolverhaal te geloven?

3.

Verzoeker wijst op het feit dat hij als zoon van een leerkracht en als intellectueel die samenwerkt met de Amerikanen een risicoprofiel uitmaakt. Alleen al omwille van deze hoedanigheid dreigt hij opnieuw vervolgd te worden door de taliban en/of gewapende anti-regering groepen. Als intellectuele zoon van een leerkracht, wetenschapper die voor de Amerikanen en de regering werkte en bovendien als iemand die interesse toonde voor vrouwenrechten en de Engelse taal, wordt hij in de Afghaanse maatschappij gepercipieerd als een individu dat de regering en de internationale gemeenschap ondersteunt. Verzoeker verwijst naar het UNHCR Eligibility Guidelines die nochtans door het CGVS zelf aan het administratief dossier zijn gevoegd. Volgende profielen worden als potentiële risicoprofielen opgeworpen (p.7 ev): (...) Het gaat met andere woorden over individuen die geassocieerd worden met of als ondersteuners worden gezien van de regering, de internationale gemeenschap en ISAF. Het gaat bijvoorbeeld om stammen of religieuze leiders die voorstanders zijn van de huidige regering. Zoals leerkrachten, ontwikkelingwerkers, vertalers, rechters, ambtenaren en vrouwen die een publieke functie uitoefenen (journalisten, advocaten, leerkrachten...). Mensen die voor ISAF of het Amerikaanse leger werken, lopen ook een risico. Vooral als ze buiten Kaboel werken. Verzoeker staat op foto's met de Amerikaanse soldaten en ISAF-personeel en hij legt verscheidene attesten voor die bewijzen dat hij met hen samenwerkte. Volgens het UNCHR loopt iedereen die voor de Amerikanen of de regering werkt een risico en in het bijzonder in de gebieden waar deze groeperingen de controle hebben. In de provincie Nangarhar, waar verzoeker vandaan komt, en de provincie Nuristan, waar hij tijdelijk als dierenarts werkte, zijn deze groeperingen zeer actief. De provincie Nuristan is een bergachtig gebied met een zeer actieve taliban. De bergen zijn ideaal om er activiteiten voor te bereiden. Nangarhar is meer stedelijk, maar evenzeer met een actieve taliban. Het risico op vervolging voor dergelijke profielen

als verzoeker bestaat echter overal in Afghanistan. Verzoeker wijst er tot slot op dat overeenkomstig artikel 48/3 §5 van de Vreemdelingenwet dat het niet ter zake doet of hij in werkelijkheid de kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging, aangezien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging werden toegeschreven. Het CGVS houdt in de motivering van haar beslissing totaal geen rekening met dit specifieke profiel van verzoeker.

De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt dan ook niet afdoende.

• *Wat betreft de subsidiaire bescherming: geen intern vlucht alternatief*

1. Het Commissariaat staat vervolgens stil bij de algemene situatie in het land van herkomst, maar opnieuw blijkt de motiveringsplicht geschonden, zoals hierna zal blijken. Over de algemene veiligheidssituatie in zijn herkomstprovincie Nangarhar stelt het Commissariaat terecht vast dat deze in 2012 verslechterd is (verwijzend naar een recente SRB dd. 23.10.2012) en dat het geweldsniveau verschillende is naargelang het district. Het Commissariaat gaat echter niet verder in op het geweldsniveau in het district Rodat, maar erkent impliciet dat dit zeer hoog is door meteen naar het interne vluchtalternatief te grijpen.

2.1 Volgens het Commissariaat zou verzoekers afkomst uit de provincie Nangarhar op zich niet volstaan om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, omdat verzoeker geen argumenten zou hebben aangehaald dat hij zich niet elders in het land zou kunnen vestigen.

Ten eerste wijst verzoeker er op dat hem nooit werd gevraagd of hij zich ook elders in Afghanistan zou kunnen vestigen om de gevaarlijke situatie in Rodat district te ontlopen. Indien hem dit was gevraagd had hij geantwoord dat hij nergens in de provincies Nangarhar of Nuristan veilig is voor hem. Bovendien bevinden zijn familie en sociale omgeving zich in deze provincies, zodat niet van hem kan verwacht worden dat hij alles en iedereen achterlaat om zich vervolgens in een andere provincie te vestigen waar hij evenmin veilig is gelet op zijn risicoprofiel en de alomtegenwoordige taliban.

2.2 Ten tweede verwijst het Commissariaat hierbij naar UNHCR dat zonder meer zou stellen dat 'de nood aan deze traditionele beschermingsmechanismen vervalt voor mannelijke alleenstaanden, indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden onder regeringscontrole en met voldoende infrastructures'.

Verzoeker merkt op dat het UNHCR dit in haar Eligibility Guidelines veel voorzichtiger uitdrukt (blz. 40, eigen onderlijning) (...). Hieruit blijkt dat de nood niet zonder meer vervalt, maar dat dit mogelijk is, onder andere onder de voorwaarde van een effectieve regeringscontrole in het betrokken gebied en een analyse in concreto. Ook wijst het UNHCR in dit verband op de wijdverspreide aanwezigheid en infiltratie van de Taliban in onder andere de oostelijke regio van Afghanistan, zodat aan deze laatste voorwaarde hoe dan ook niet lijkt voldaan te zijn (p.38): (...). Deze voorzichtigheid heeft het Commissariaat in haar beslissing niet aan de dag gelegd. Integendeel, het Commissariaat toont niet aan dat er sprake is van een effectieve controle door de regering van deze regio, noch een individuele analyse. Minstens had het Commissariaat verzoeker moeten confronteren met dit vermeende interne vluchtalternatief. Bovendien is verzoeker niet zomaar "een alleenstaande man" maar een man met een groot netwerk in beide provincies en een risico-profiel.

2.3 Ten derde verwijst het Commissariaat naar de zin voor initiatief, het hoge ontwikkelingsniveau en de bemiddelde familie van verzoeker, doch dit is niet voldoende om te kunnen stellen dat er sprake is van een 'redelijk' vluchtalternatief.

Meer nog, het Commissariaat verwijst naar het feit dat verzoeker met de Amerikanen samenwerkte. Door dit op het punt van de subsidiaire bescherming nu plots wel te weerhouden, erkent het CGVS het risicoprofiel van verzoeker.

Ten eerste zou verzoeker geen enkel element hebben aangehaald waaruit blijkt dat hij zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Opnieuw wijst verzoeker er op dat hij nooit met dit scenario werd geconfronteerd, zodat men hem dit niet kan verwijten. De bewijslast in deze ligt bij het Commissariaat. Verzoeker wijst er op dat hij als dierenarts die vooral met geiten schapen en koeien werkte, per definitie niets kan doen in een grootstad als Jalalabad. Dit is de hoofdstad van de provincie. Hij verdient zijn brood door met dieren te werken en dus in minder stedelijke gebieden, die echter altijd Taliban kunnen herbergen en waar hij ook altijd zal opvallen gelet op zijn profiel. De andere minder stedelijke districten in de provincie Nangarhar zijn hoe dan ook te onveilig om zich te hervestigen. Door geen rekening te houden met deze concrete gegevens over verzoeker, heeft het Commissariaat haar motiveringsplicht geschonden. Verzoeker had de mogelijkheid moeten krijgen om zelf elementen aan te brengen die aantonen dat hij zich niet elders in Afghanistan, en in het bijzonder in Jalalabad, kan vestigen. Het Commissariaat kon dan ook niet besluiten dat dit een redelijk alternatief is. Het had in concreto moeten onderzoeken of deze grootstad voor verzoeker een intern vestigingsalternatief kan uitmaken.

3.2 Ten tweede bekijkt het Commissariaat de veiligheids situatie in dit district Jalalabad. Het zou er volgens het Commissariaat 'relatief rustig' zijn, met een relatief laag aantal burgerslachtoffers omdat hoofdzakelijk de geallieerde troepen en de hoge profielen het doelwit zijn. De controle van de stad door de Afghaanse veiligheidsdiensten zou de opstandelingen in toom kunnen houden en er zouden geen vluchtelingenstromen zijn gesignaleerd uit Jalalabad.

Verzoeker merkt op dat hij tot deze hoge profielen kan gerekend worden en dat hij wordt geassocieerd met de geallieerde troepen, zodat hij nog steeds een doelwit is. Het is niet omdat de Amerikanen de controle hebben overgedragen aan de Afghaanse soldaten dat de Taliban geen controle meer heeft over de regio. Recente aanslagen tonen aan dat de Taliban het district Jalalabad nog steeds in zijn greep heeft in tegenstelling tot de claims van de Afghaanse en NATO troepen dat de Taliban verzwakt is. Inderdaad, de stad Jalalabad bevindt zich slechts op zo'n 20 kilometer van het district Rodat en andere wel als gevaarlijk erkende gebieden, zoals het Commissariaat zelf opmerkt, zodat verzoeker zich de vraag stelt hoe hij daar geen risico zou lopen.

4. Verzoeker merkt algemeen bovendien op dat doordat het Commissariaat zo'n grote nadruk legt op het intern vlucht alternatief, het eigenlijk erkent dat hij reden had om te vluchten. Er werd reeds op gewezen (cf. supra) dat het CGVS het profiel van verzoeker wel lijkt te aanvaarden om het interne vluchtalternatief te kunnen verantwoorden.

- **Conclusie**

De bestreden beslissing bevat een paradox in die zin dat het CGVS wat betreft de motivering van de asiestatus het risicoprofiel van verzoeker niet weerhoudt, terwijl het dit profiel wel lijkt te aanvaarden om een intern vluchtalternatief te verantwoorden wat betreft de subsidiaire bescherming. Naast de niet-afdoende motivering, schendt het geheel van de bestreden beslissing dus de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om het dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten einde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken.

2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker volgende documenten neer: een "transcript" van de "Islamic Republic of Afghanistan Ministry of Higher Education Nangarhar University Faculty of Veterinary Science", een diploma en een originele brief van, zo oppert hij, de Taliban alsook een kopie hiervan.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.7. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.8. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielpcedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.9. *In casu* werd door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn gehoor nadien op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegde: "Zo komt uit uw spontaan relaas tijdens het gehoor op het CGVS een versie van

bepaalde gebeurtenissen naar voren die fundamenteel verschillend is van de neerslag van uw relaas tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op het CGVS herinnert u zich met name dat de schoondochter van malek N.(...) "ziek was", dat u haar, aangezien u slechts een dierenarts was, niet kon helpen, dat u vervolgens een familielid (dokter) contacteerde die u wat "namen van medicijnen" gaf en dat de vrouw die ten slotte "de volgende dag innam", waarna ze verder "OK was" (zie gehoorverslag CGVS, dd.08/02/2013, p.12). Op de DVZ daarentegen had u nadrukkelijk verklaard dat "de schoondochter moest bevallen", en dat u haar, "daar er geen dokters waren, hielp bij haar bevalling" (zie vragenlijst DVZ, dd.14/12/2012, p.4). Dit is een flagrante tegenstrijdigheid. Wanneer het Commissariaat-generaal u confronteert met deze tegenspraak, lijkt u weliswaar, en trouwens verbluffend snel, te willen meegaan met de versie van de bevalling, maar reduceert u uw eigen rol in het verhaal toch louter tot het "opschrijven en doorgeven van de namen van medicijnen" (CGVS, p.13). Doorgevraagd over welke medicijnen het dan wel ging, moet u het antwoord schuldig blijven, en even later blijkt - nog verrassender - dat u zelfs het meisje niet gezien had en dat u zelfs haar naam niet kent. U doet ten slotte nog een wanhopige poging uw verhaal met enige geloofwaardigheid te bekleden en voegt nog toe dat de vrouw "aan het duwen was", dat "de baby vast zat", en dat na het nemen van de medicamenten "de problemen waren opgelost" en "de baby kon komen" (CGVS, p.14). Een dergelijke gang van zaken houdt hoegenaamd geen steek en er kan bijgevolg niet het minste geloof aan worden gehecht." (bestreden beslissing, p. 2).

Verzoekers verweer dienaangaande overtuigt geenszins en kan derhalve niet worden gevolgd.

Waar hij thans oppert dat "hij ook op het CGVS verklaard heeft dat hij haar hielp bij de bevalling, zij het onrechtstreeks door een familielid-arts te contacteren die hem kon vertellen welke medicijnen en behandeling nodig was", stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal met betrekking tot de medische problematiek van de schoondochter van de malek, N. genaamd, in eerste instantie enkel sprak over het feit dat zij ziek was en bij hem voor hulp kwam, dat hij haar aangezien hij dierenarts is niet kon helpen, dat hij een neef, een zekere Dr. A. W., om raad belde die hem enkele namen van medicijnen gaf, dat de malek zijn neef wegstuurde om de medicijnen te gaan kopen en dat de schoondochter van de malek de volgende dag de medicijnen nam en terug 'ok' was (gehoorverslag CGVS, p. 12). Van het feit dat de schoondochter van de malek, zoals hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven, toen zwanger was en moest bevallen en hij hierbij zou hebben geholpen (vragenlijst CGVS, p. 4), maakte hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk niet het minste gewag. Hij vermeldde er immers enkel, zo weze herhaald, dat ze ziek was en de volgende dag na inname van medicijnen terug beter was. Het was pas toen de commissaris-generaal verzoeker ermee confronteerde dat hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij de schoondochter van de malek met haar bevalling had geholpen, dat hij (voor het eerst) over haar zwangerschap sprak (gehoorverslag CGVS, p. 13). In tegenstelling tot zijn eerdere uitleg op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij had aangegeven dat aangezien er toen (nog) "geen dokters" waren hij de schoondochter van de malek "hielp (...) bij haar bevalling" (vragenlijst CGVS, p. 4), reduceerde verzoeker zijn eigen rol bij die bevalling tot het louter opschrijven en doorgeven van de namen van de medicijnen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Wanneer de commissaris-generaal verzoeker hierover vervolgens over doorvroeg, moest deze het antwoord op de vraag welke medicijnen het toen betrof schuldig blijven, wat toch enigszins opmerkelijk is gezien zijn medische achtergrond, wist hij niet wat het probleem toen eigenlijk was en wist hij de naam van die schoondochter van de malek niet (*Ibid.*, p. 14).

Verzoeker biedt geen afdoende verklaring voor zijn uiteenlopende versies hieromtrent op de Dienst Vreemdelingenzaken en nadien op het Commissariaat-generaal. Hij beperkt zich dienaangaande in zijn verzoekschrift, zo stelt de Raad vast, tot enkele allerminst ernstige *post factum*-verklaringen.

Zelfs al zou, zo houdt hij thans voor in zijn verzoekschrift, verzoeker met zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de schoondochter van de malek hielp bij haar bevalling enkel bedoeld hebben op hulp die hij haar toen onrechtstreeks zou hebben verschaft, dan verklaart, noch rechtvaardigt dit geenszins de vaststelling waarom hij tijdens zijn gehoor nadien op het Commissariaat-generaal aanvankelijk een heel ander verhaal hieromtrent vertelde door enkel te stellen dat ze toen gewoon ziek was en na een dag na inname van medicijnen al terug beter was, en pas nadien, nadat de commissaris-generaal hem op zijn eerdere, andersluidende verklaringen die hij hieromtrent had afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken had gewezen, haar zwangerschap en het feit dat ze zou zijn bevallen en hij haar hier indirect bij zou hebben geholpen ter sprake bracht, waarmee hij zijn verklaringen toen plots een totaal andere, nieuwe wending gaf.

Bovendien valt het verhaal dat de schoondochter van de malek 'ziek' was en de malek bij verzoeker kwam voor hulp, dat hij medicijnen opschrijft voor haar, dat iemand die ging halen en dat de zieke deze de volgende dag innam en terug 'ok' was, dat hij de volgende dag terug naar huis wou gaan maar de malek hem vertelde dat ze een vrouwelijke dokter nodig hadden, zodat hij terugkeerde naar huis en besloot zijn schoonzus mee te nemen naar het dorp waar ze samen begonnen te werken, zijnde de eerste versie afgelegd op het Commissariaat-generaal (gehoorverslag CGVS, p. 12) niet te rijmen met het tweede verhaal afgelegd op het Commissariaat-generaal, nadat laatstgenoemde wees op zijn incoherente verklaringen, dat er problemen waren bij de bevalling van de schoondochter van de malek, dat hij het meisje niet zag maar dat de malek zei dat ze pijn had, aan het duwen was en dat de baby niet kon komen, dat de baby vastzat, dat hij dit uitlegde aan zijn neef, dat hij enkel de namen van medicijnen heeft opgeschreven en doorgegeven en dat nadat ze de medicamenten had genomen, de problemen waren opgelost en de baby kon komen. Het is immers geenszins aannemelijk dat iemand die hoogopgeleid is en die medische studies heeft gevolgd (zelfs in de dierengeneeskunde), naar complicaties bij de bevalling verwijst als het gewoon 'ziek' zijn en naar het geboren worden van een baby, na moeilijkheden en het daarop innemen van medicijnen, verwijst als het innemen van medicijnen en daarna terug 'ok' te zijn.

Verzoekers voormelde uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, alsook de vaststelling dat hij, nadat de commissaris-generaal hem met de contradictie in zijn verklaringen confronteerde, zijn verklaringen plots aanpaste door hier abrupt een hele andere, doch de commissaris-generaal terecht ongeloofwaardig bevonden, draai/wending aan te geven, in een vergeefse *a posteriori*-poging zijn verklaringen alsnog te laten overeenstemmen, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas alsook zijn algehele en algemene geloofwaardigheid.

Waar verzoeker nog stelt dat hij op het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) zeer beknopt moest antwoorden, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant. De duur van het interview bij de DVZ kan de vastgestelde incoherenties niet verschonen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, kon redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat de verklaringen die hij hierin aflegde in overeenstemming zijn met de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste gebeurtenissen opsomt, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht.

2.10. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de dreigbrief van de Taliban aan zijn adres en ook de ontvoering van zijn broer F. door de Taliban er geheel onvermeld liet. Nochtans zijn dit essentiële elementen in zijn asielrelaas die de kern ervan raken. De brief van de Taliban, welke zij aan zijn vader zouden hebben bezorgd bij hun tweede bezoekje aan zijn ouderlijk huis, ligt immers, zo blijkt uit verzoekers verklaringen, aan de basis van zijn beslissing om Afghanistan te verlaten. Immers, toen verzoeker op de hoogte werd gebracht van de brief van de Taliban en hun bezoeken bij hem thuis, besliste hij om niet meer naar huis te gaan, maar zijn land van herkomst te ontvluchten (gehoorverslag CGVS, p. 12).

De vaststelling dat verzoeker dergelijke essentiële elementen uit zijn relaas als de dreigbrief van de Taliban en de ontvoering door de Taliban van zijn broer F. tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde, zet de geloofwaardigheid ervan verder op de helling.

2.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij tal van documenten en foto's heeft neergelegd die zijn verblijf en werkzaamheden in Nuristan bewijzen, kan hij geenszins gevolgd worden. De enige documenten die verzoeker neerlegde betreffende zijn verblijf en werkzaamheden in Nuristan, zijn 2 foto's waarop hij te zien is met een stoffen jas aan, voor rekken met enkele doosjes (medicijnen) waaraan drie certificaten zijn bevestigd. Uit deze foto's kan geenszins afgeleid worden dat deze genomen zijn in Nuristan, noch dat verzoeker enkele maanden daar gewerkt heeft in een eigen opgerichte kliniek.

2.12. Verder stelt de Raad vast dat aan verzoekers relaas betreffende problemen met de Taliban naar aanleiding van zijn verblijf en het opzetten van zijn kliniek in Nuristan, geen geloof kan worden gehecht. Het is immers weinig aannemelijk dat de Taliban, na een nederlaag eind september 2011 waarbij ze twaalf leden verloren, verzoeker verdachten van spionage louter omwille van het feit dat hij een vreemde was in de regio en hij een kliniek geopend had waarbij ook zijn schoonzus vrouwen in de regio hielp. Immers dient opgemerkt te worden dat verzoeker reeds drie maanden in de regio verbleef en werkzaam was in zijn eigen opgezette kliniek alsook dat zijn schoonzus er al twee maanden werkzaam was en dat verzoeker voorafgaand aan het incident geen problemen heeft gekend met de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 14). Daarnaast dient ook vastgesteld te worden dat verzoeker volgens zijn eigen verklaringen een gunsteling van de malek was en diens neef bij de Taliban was. De commissaris-generaal merkt dienaangaande dan ook terecht op dat het zeer onaannemelijk is dat de Taliban, zonder andere redenen dan dat hij een vreemde is in de regio en hij een kliniek oprichtte waarbij zijn schoonzus ook vrouwen hielp, verzoeker van een dergelijk zwaarwegende spionagedaad zou beschuldigen. Verzoekers loutere stelling in zijn verzoekschrift dat het voor de hand ligt dat de Taliban hem als nieuwkomer verdacht gelet op zijn risicoprofiel en het feit dat de kenmerken hem door de actor van vervolging hem werden toegeschreven, doen dan ook geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De Raad acht het daarnaast erg opmerkelijk en weinig aannemelijk dat verzoeker zijn diploma's en certificaten van opleidingen die hij bij de Amerikanen volgde, en welke, zo oppert hij thans, een mogelijke reden zijn waarom de Taliban hem viseerden, openlijk aan de muren in zijn kliniek in het dorp Mom Kalay zou hebben uitgehangen, terwijl, zo gaf hij zelf aan de commissaris-generaal aan, "*de regio (...) vol Taliban*" zit (*Ibid.*, p. 14 en 15).

2.13. De geloofwaardigheid van de problemen die verzoeker in Nuristan zou gekend hebben met de Taliban, met name de beschuldiging van spionage in de week na het genoemde incident, wordt verder onderuit gehaald door verzoekers verklaring dat hij een dreigbrief kreeg van de Taliban en dit enkele dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan, namelijk 26 oktober 2012. De bewering dat de Taliban verzoeker meer dan een jaar na hun nederlaag in Nuristan een bezoekje zouden komen brengen in zijn woonplaats in Rodat en een brief zouden hebben achtergelaten bij zijn familie is weinig aannemelijk en doet meteen ook twijfels rijzen over de waarachtigheid en de bewijskracht van de door verzoeker neergelegde dreigbrief van de Taliban. Verzoeker bleek tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bovendien niet geheel op de hoogte te zijn van de juiste inhoud van die dreigbrief van de Taliban, nochtans, zo weze herhaald, een essentieel element in zijn asielrelaas. Zo was hij er niet geheel zeker van, maar dacht hij dat er op de brief geen datum staat vermeld (gehoorverslag CGVS, p. 7). Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijze een gedegen kennis van de aangebrachte stavingsstukken worden verwacht, zeker nu deze, zoals *in casu*, rechtsreeks de aanleiding vormden van zijn vlucht uit zijn land van herkomst. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat het niet hoeft te verbazen dat de Taliban hem op het spoor is gekomen gelet op de sterke inplanting en het grote netwerk van de Taliban in beide oostelijke provincies, wijst de Raad erop dat niet zozeer het opmerkelijk karakter van het vinden van verzoeker thans wordt onaannemelijk geacht, doch integendeel, stelt de Raad vast dat het weinig aannemelijk is dat de Taliban verzoeker pas een jaar later zou waarschuwen in een dreigbrief.

Betreffende de klacht die verzoeker neerlegde, zijnde de brief van het districtshuis, dient vastgesteld te worden dat deze werd neergelegd/aangevraagd door verzoekers vader toen verzoeker al in België was, wat er meteen een gesolliciteerd karakter aan verleent. Bovendien dienen documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontleen, te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen, zo wordt vastgesteld, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)).

Overigens zijn de ter zitting aangebrachte dreigbrief van beweerdelijk de Taliban en de kopie ervan niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan.

De documenten die verzoeker voorlegt als staving van zijn opleiding als dierenarts zijn geen bewijs van zijn verblijf in Nuristan en de door hem voorgehouden problemen met de Taliban naar aanleiding van een incident in Nuristan eind september 2011 en een daaropvolgende dreigbrief die hij ontving in oktober 2012 waardoor hij zijn land van herkomst ontvluchtte.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas met betrekking tot de problemen die hij zou gekend hebben door zijn werkzaamheden in Nuristan.

2.14. De commissaris-generaal oordeelde eveneens terecht, zich hiervoor steunende op de gegevens beschikbaar in het administratief dossier, dat tal van andere tekortkomingen ernstige vraagtekens doen rijzen bij verzoekers vermeende opleidingen en bij de talrijke attesten en diploma's die hij ter staving hiervan en van andere cursussen aanbrengt.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande onder meer het volgende overwogen: *“Verder houdt u vol zich tijdens de computeropleiding te hebben gebogen over de Microsoft Office versies 2007 en 2011 (CGVS, p.4), bewering die wordt tegengesproken door het attest waarop Microsoft Office 2003/2007 wordt vermeld (zie stuk 6). Ook over de opleiding parasitologie die werd georganiseerd onder auspiciën van de PRT van Laghman slaat u de bal danig mis. U beweert dat deze plaatsvond in 1390 AK (2011 GK) en bevestigt dit door te preciseren dat het in uw laatste jaar van de universiteit was (CGVS, p.4 – 5). De vaststelling daarom dat op het attest de maand januari 2010 – logischerwijs zat u toen volop in uw vóórlaatste jaar universiteit – staat vermeld (zie stuk 7), doet, ondanks het feit dat u er nochtans bijkomende details én foto's kan over aanreiken (CGVS, p.3 en p.5), de geloofwaardigheid ervan volkomen wankelen. Verder kan ook hoegenaamd geen geloof worden gehecht aan uw zogenaamde activiteiten als vrouwenrechtenactivist, voor welke u nochtans een tiendaagse opleiding volgde, gestaafd door een attest (zie stuk 12). Het is met name eigenaardig dat u, hoewel u met de maleks ging praten over dit heikel thema en u dus redelijkerwijs toch praktische informatie diende mee te geven, geen enkele vrouwenrechtenorganisatie in Jalalabad bij naam kan noemen (CGVS, p.6). Bovendien weet u blijkbaar niet meer wanneer u deze belangrijke cursus bijwoonde (CGVS, p.7).”*

In zoverre verzoeker betreffende bepaalde stukken stelt dat de authenticiteit niet in twijfel wordt getrokken, wijst de Raad erop dat het niet zo is dat aan de door verzoeker voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat *in casu* het geval is, zoals blijkt uit onderstaande uiteenzetting. De Raad benadrukt nog dat zij wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft zij een soevereine appreciatiebevoegdheid heeft, dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen, dit document ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). De eerder neergelegde documenten, zijnde de certificaten van de opleiding Microsoft Office, van de opleiding parasitologie en het attest ter staving van verzoekers activiteiten als vrouwenrechtenactivist hebben dan ook geen bewijswaarde.

Verzoekers huidig algemeen betoog dat hij op het Commissariaat-generaal goed kon uiteenzetten wat hij op het vrouwenrechtenseminarie zou hebben opgestoken en wat hij er daarna mee gedaan heeft, gaat niet op nu hij, zo stelt de Raad vast, tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal zeer vaag bleef over de training over vrouwenrechten die hij zou hebben gevolgd en wat hij er nadien in de praktijk mee zou hebben gedaan. Hij bleef hierover steeds op de oppervlakte en beperkte zich omtrent die vrouwenrechten en de strijd die hij hiervoor zou hebben geleverd steeds tot zeer algemene en stereotiepe bewoordingen, zoals het feit dat ze dezelfde rechten hebben als mannen en naar school moeten kunnen gaan, allerhande functies moeten kunnen uitoefenen en aan het maatschappelijk leven moeten deelnemen (gehoorverslag CGVS, p. 6), zonder enigszins zijn beweerde ervaringen met en strijd voor de vrouwenrechten enigszins *in concreto* aannemelijk te maken. De vaststelling dat hij geen enkele vrouwenrechtenorganisatie in Jalalabad kan opnoemen en niet meer weet wanneer hij die belangrijke tiendaagse vrouwenrechtentraining volgde (*Ibid.*, p. 6-7), ondermijnt, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers zogenaamde activiteiten als vrouwenrechtenactivist.

Waar verzoeker thans met betrekking tot de vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn verklaring zich tijdens zijn computeropleiding gebogen te hebben over de Microsoft Office versies van 2007 en 2011 wordt tegengesproken door het door hem neergelegde attest van die opleiding waarop Microsoft Office 2003/2007 wordt vermeld, poneert dat die vaststelling hoegenaamd niet doorslaggevend is, wenst de Raad te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvragen.

2.15. De documenten die verzoeker voorlegt ter staving van zijn tewerkstelling tijdens een jaar bij het landbouwdepartement in Rodat zijn geen bewijs van zijn verblijf in Nuristan en de door hem voorgehouden problemen met de Taliban naar aanleiding van een incident in Nuristan eind september 2011 en een daaropvolgende dreigbrief die hij ontving in oktober 2012 waardoor hij zijn land van herkomst ontvluchtte. Verzoeker maakte tijdens zijn asielprocédure nergens melding als zou hij zijn land van herkomst zijn ontvlucht omwille van problemen die hij kende naar aanleiding van zijn functie als medewerker op het landbouwdepartement in Rodat. Immers blijkt duidelijk dat verzoeker verklaart dat de zoektocht naar hem en het overhandigen van de dreigbrief door de Taliban op zijn verblijfplaats in Rodat, kort voor zijn vlucht uit Afghanistan, het gevolg waren van de problemen een jaar eerder in Nuristan. Zo verklaarde verzoeker immers *'De neef van N. en N. zelf hebben ons geholpen om naar Rohdat te gaan. Daar kreeg ik een job in de overheidskliniek. 20 dagen voor mijn vertrek uit Afghanistan werd ik gebeld door mijn broer en vernam van hem dat de Taliban naar ons huis was gekomen. Ze hadden hem gevraagd waar ik was. Op diezelfde avond ging ik naar mijn oom langs moederszijde en bleef daar. Die avond om 10 uur 's avonds waren de Taliban opnieuw naar ons huis gekomen. Ze zeiden deze keer tegen mijn vader dat ze wisten waar ik verbleef. Ik werd beschuldigd van spionage van de 12 Taliban strijders die gedood waren door de Amerikanen en het leger. Ik bleef nog 2 dagen bij mijn oom. Hij regelde mijn reis en ik vluchtte uit Afghanistan'* (vragenlijst CGVS, p. 4).

De commissaris-generaal wees er bovendien terecht op dat documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontleen, ondersteund moeten worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zo wordt vastgesteld, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). De talrijke eerder door verzoeker neergelegde stukken hebben, zo oordeelde laatstgenoemde terecht, derhalve net als de later, ter zitting aangebrachte documenten geen bewijswaarde.

Bovendien, zelfs al zou er bewijswaarde aan het door verzoeker neergelegde 'transcript' en het diploma van de Universiteit van Nangarhar worden toegedicht, vormen deze documenten en het eventuele feit dat hij afgestudeerd is als dierenarts geen bewijs van de door hem ingeroepen problemen. Net als de eerder door hem aangebrachte foto's wordt er, zo oordeelde de commissaris-generaal ook terecht, objectief beschouwd geen enkel fundamenteel verband gelegd met een eventuele vrees voor vervolging.

2.16. Waar verzoeker thans aangeeft vervolging te vrezen omwille van het feit dat hij een risicoprofiel zou hebben als zoon van een leerkracht, als intellectueel/wetenschapper die samenwerkt met de Amerikanen en de regering en als persoon die interesse toonde voor vrouwenrechten en de Engelse taal en hiervoor verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines die zich in het administratief dossier bevinden waarin wordt gesteld dat individuen die geassocieerd worden met of als ondersteuners worden gezien van de regering, de internationale gemeenschap en ISAF een risicoprofiel vormen, dat hij op foto's met Amerikanen en ISAF-personeel afgebeeld staat en attesten en bewijzen voorlegde dat hij met hen samenwerkte, dat volgens het UNHCR iedereen die voor de Amerikanen of de regering werkt een risico loopt en in het bijzonder in gebieden waar deze groeperingen de controle hebben, waarbij hij erop wijst dat de Taliban zeer actief is in Nangarhar en Nuristan, dat het risico voor dergelijke profielen als verzoeker echter in heel Afghanistan bestaat en dat deze kenmerken hem door de actor van vervolging werden toegeschreven, wijst de Raad op wat volgt.

In zoverre verzoeker wijst op zijn risicoprofiel als vrouwenrechtenactivist, merkt de Raad vooreerst op dat aan dit profiel van verzoeker weinig geloof wordt gehecht zoals vastgesteld onder punt 2.14.

Waar verzoeker meent dat hij een risicoprofiel heeft omwille van het feit dat zijn vader leerkracht zou zijn geweest, wijst de Raad erop dat hij dit geenszins *in concreto* aantoont of aannemelijk maakt. Hoe dan ook maakt het feit dat zijn vader ooit leraar was, in tegenstelling tot wat hijzelf op zeer algemene wijze beweert, van hem geenszins een risicoprofiel. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan.

Verder wijst de Raad erop dat een niet-betwist profiel en de verwijzing naar een rapport dat dergelijk profiel eventueel als doelwit aanduidt, niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers blijkt uit onderhavig arrest dat aan verzoekers beweerde problemen met de Taliban omwille van het feit dat hij een vreemde was in de regio, er een kliniek opzette en er samenwerkte met zijn

schoonzus die vrouwen hielp, geen geloof kan worden gehecht. Verder dient vastgesteld te worden dat verzoeker nooit verklaarde problemen te hebben gekend met de Taliban omwille van (i) zijn eventuele werkzaamheden voor het landbouwdepartement in Rodat, (ii) het eventueel volgen van opleidingen onder andere georganiseerd door de Amerikanen, (iii) zijn eventueel, reeds ongeloofwaardig bevonden, profiel van vrouwenrechtenactivist, (iv) zijn status als zoon van een leerkracht, (v) zijn interesse voor de Engelse taal of (vi), behalve de door hem verklaarde, reeds ongeloofwaardig bevonden problemen in Nuristan, zijn eventuele status als hoogopgeleide, als dierenarts. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het gehoor op het Commissariaat-generaal stelt verzoeker zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van de problemen in Nuristan met de Taliban en de daaropvolgende zoekactie en dreigbrief van de Taliban, omwille van de vernoemde problemen, een jaar later in zijn verblijfplaats Rodat, doch geenszins omwille van problemen die hij persoonlijk zou ervaren hebben ten gevolge van de verschillende door hem opgesomde profielen en waardoor hij een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren of zou blootstaan aan het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het rapport, nu hij het risico op het lopen van ernstige schade niet *in concreto* aantoonde.

2.17. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.18. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.19. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.20. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Verzoekers huidige bewering dat niet van hem kan worden verwacht dat hij zijn familie, sociale omgeving en alles en iedereen achterlaat, is dan ook niet dienstig.

2.21. In tegenstelling tot wat verzoeker thans in zijn verzoekschrift voorhoudt, was de commissaris-generaal er geenszins toe verplicht hem met een veilig intern vestigingsalternatief te confronteren. Niets verplicht de commissaris-generaal hiertoe.

Zoals UNHCR in voormelde richtlijn adviseert, vergt de vraag of iemand in aanmerking komt voor een veilig intern beschermingsalternatief een individueel en gedegen onderzoek. Elke zaak dient op zijn eigen merites te worden beoordeeld, zoals *in casu* is gebeurd. Immers, in tegenstelling tot wat thans op algemene wijze in het verzoekschrift wordt voorgehouden, werd door de commissaris-generaal wel degelijk terdege onderzocht of Jalalabad voor verzoeker een intern vestigingsalternatief kan uitmaken en gebeurde aldus een analyse *in concreto*, zo blijkt uit volgende pertinente overweging uit de bestreden beslissing: "*Wat betreft uw herkomst uit het district Rodat (provincie Nangarhar) dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet*

worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Rodat te ontlopen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonbaar dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u naast uw moedertaal Pashtu ook een goede kennis heeft van het Dari en het Engels (CGVS, p.10) en lijdt het verder geen twijfel dat u geschoold bent. Het algemene ontwikkelingsniveau en de scherpte van geest die u tentoonspreidt gedurende het gehoor, en die u kennelijk toelieten op foto's te verschijnen naast onder anderen Amerikanen, lijken dit alvast aan te tonen. De vaststellingen bovendien dat uw oom W.(...) K.(...) er samen met de smokkelaar op drie dagen tijd in slaagde voor het nodige geld en een paspoort te zorgen (CGVS, p.16), dat uw ouders over een tiental jérib's grond kunnen beschikken (CGVS, p.9) en dat een neef van u het zich kan veroorloven in Londen te studeren (zie verklaring DVZ, dd.14/12/2012, p.7), schetsen daarnaast het beeld van een allesbehalve onbemiddelde familie. In dit opzicht, en met deze doorlichting in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn elders een nieuw leven te beginnen. Bovendien bevindt het district Rodat zich op amper twintig à dertig kilometer van de stad Jalalabad en kan er bijgevolg geen twijfel over bestaan dat u vertrouwd bent met het reilen en zeilen in deze stad. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Rodat te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou gevisieerd worden." (bestreden beslissing, p. 3-4).

Waar verzoeker thans betoogt dat hij als dierenarts die vooral met geiten, schapen en koeien werkte per definitie niets kan doen in een grootstad als Jalalabad, weerlegt, noch ontkracht hij bovenstaande pertinente overwegingen van de bestreden beslissing. De motieven van de commissaris-generaal dienaangaande blijven dan ook onverminderd overeind.

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar zijn problemen met de Taliban, die alomtegenwoordig zijn, wijst de Raad erop dat aan zijn beweerde problemen met de Taliban, zo weze herhaald, geen geloof wordt gehecht.

2.22. In zoverre hij meent omwille van zijn profiel een reëel risico op ernstige schade te lopen en nergens veilig is, verwijst de Raad naar hetgeen omtrent zijn verklaarde profiel in punt 2.16. wordt besproken. Verzoeker maakt, zo weze herhaald, geenszins *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het bezitten van een bepaald profiel problemen heeft gekend.

2.23. Gelet op wat reeds uiteengezet werd aangaande het 'risicoprofiel' en gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de Taliban is verzoekers verwijzing naar het standpunt van UNHCR dat een intern vestigingsalternatief geen optie is voor personen die het risico lopen te worden vervolgd door anti-regeringstroepen, niet dienstig.

2.24. Verzoekers huidig betoog dat doordat de commissaris-generaal zo'n grote nadruk legt op het intern vluchtalternatief deze eigenlijk erkent dat hij reden had om te vluchten, gaat geenszins op. Immers, het onderzoek van de commissaris-generaal naar en diens vaststelling dat verzoeker in Jalalabad over een intern vestigingsalternatief beschikt, heeft geen uitstaan met, maar staat volledig los van zijn asielerelaas, dat ongeloofwaardig wordt bevonden, doch heeft enkel betrekking op de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker, in hetwelk de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker geen risico op ernstige schade in de zin van die bepaling van de vreemdelingenwet loopt.

2.25. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad (...)*", van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de

stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

Op basis van voorgaande vaststellingen concludeert de Raad dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt niet enig concreet element aan dat voormelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in een ander daglicht kan stellen. Hij brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn.

Waar verzoeker nog stelt dat het niet is omdat de Amerikanen de controle hebben overgedragen aan de Afghaanse soldaten dat de Taliban geen controle meer heeft over de regio, dat recente aanslagen, onder verwijzing naar een aanslag van 2 december 2012 op de US basis in Jalalabad, aantonen dat de Taliban het district Jalalabad nog steeds in zijn greep heeft in tegenstelling tot de claims van de Afghaanse en NATO troepen dat de Taliban verzwakt is, wijst de Raad erop dat niet ontkent wordt dat er nog aanvallen plaatsvinden in Jalalabad, doch dat deze hoofdzakelijk gericht zijn tegen de Afghaanse en internationale troepen en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. De informatie betreffende een aanslag op een Amerikaanse NAVO-basis waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, op de luchthaven van Jalalabad van 12 december 2012 vermag geen ander licht te werpen op de gedane appreciatie.

Verzoekers argumentatie dat het district Rodat wel als gevaarlijk wordt erkend en slechts 20 kilometer van Jalalabad gelegen is, doet geen afbreuk aan de hierboven weergegeven analyse van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad.

Waar verzoeker stelt dat hij tot de hoge profielen kan gerekend worden en dat hij geassocieerd wordt met de geallieerde troepen, zodat hij nog steeds een doelwit is, wijst de Raad naar wat aangaande zijn profiel uiteengezet werd in punt 2.16. en 2.22. Niets wijst erop dat verzoeker geassocieerd wordt met de geallieerde troepen.

Verzoekers verwijzing naar de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en de kritiek dat het Commissariaat-generaal niet verder ingaat op het geweldsniveau in het district Rodat, zijn dan ook niet dienstig, nu duidelijk blijkt dat verzoeker over een veilig intern vestigingsalternatief kan beschikken in Jalalabad en verzoeker dit, zoals blijkt, niet met valabele argumenten betwist.

2.26. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in zijn verklaarde district van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont geenszins het tegendeel *in concreto* aan.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.27. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.28. Waar verzoeker *in fine* vraagt het dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten einde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER